

BOMBOLLES DE SABÓ

Vaig estendre el braç amb el polze apuntant cap a d'immens cel blau que s'obria damunt meu.

Amb una petita motxilla rosa xiclet penjant a l'esquena i unes ulleres de sol antiquades, com a únics acompanyants vaig iniciar el meu camí cap a la llibertat.

La carretera estava gairebé deserta. Un cotxe vermell va passar. Després un de blau.

I així successivament, en varen passar tants, que per evitar que la meva atenció disminuís vaig començar a memoritzar les matrícules.

En portava quatre de memoritzades quan a la fi, un cotxe s'aturà.

Vaig entrar-hi i em vaig asseure al seient de l'acompanyant.

El conductor, un noi jove de cara amable es va girar cap a mi:

-On vas?

Vaig treure el meu tresor de la butxaca. Es tractava d'una fotografia rebregada amb una anotació escrita maldestrament.

-A la platja Esperança.

El viatge va transcórrer tranquil i sense contratemps. El noi i jo no vam tardar en congeniar i vam acabar conversant alegrement sobre l'amor. Em va explicar

que la seva novia i ell vivien a cent quilometres de distància, una distància que semblava poca gràcies al seu vehicle i al telèfon, però gairebé insalvable per al seu cor, tot hi veure's amb freqüència. Em va explicar que l'estiu vinent aniria a viure a un piset llogat prop seu, i em va demanar la opinió diverses vegades.

Ja veia la silueta de la platja. Estava tal i com la recordava. Una platja preciosa, sens dubte. La sorra, torrada pel sol, lluïa un color daurat magnífic, les estilitzades palmeres al passeig, que poca ombra et proporcionaven als estius calorosos on et refugiaves als xiringuitos.

Ens vam acomiadar i vaig sortir lentament del cotxe.

El cel encara continuava clar i serè, però aviat enfosquiria. Em vaig treure les sabates i vaig començar a caminar, deixant a cada pas la meva petjada. Quan vaig ser a la vora de l'aigua, una onada em va venir a donar la benvinguda i jo vaig deixar que l'escuma em fes pessigolles als peus.

De cop una imatge em va venir el cap; un pot de bombolles.

Ho recordava: una tarda en que la mare i jo varem sortir a passejar. Ella em va comprar un pot de bombolles al xino de la cantonada i jo anava tota feliç pel passeig de la platja fent bombolletes.

Al principi m'explotaven totes, però la mare em va animar a seguir intentant-ho, fins que em van sortir i la mare em va felicitar amb el seu preciós somriure.

Capficada en els meus pensaments no vaig adonar-me'n de la remor dels passos d'algué que s'acostava. Es va quedar aturat al meu costat, contemplant

un preciós espectacle: el cel anava tenyint-se de vermell mentre el sol amagava el caparronet a l'horitzó, com un noi entremaliat jugant a fet i amagar.

-T'estimo. T'estimo molt.

Aquesta veu...

Els ulls se'm van omplir de llàgrimes d'emoció.

-I jo.. Ets la persona que més estimo en aquest món..

Una llagrimeta em travessà el rostre. Em va agafar la mà. Era suau, calenta i reconfortant.

Ens vam mirar fixament als ulls. El seu somriure continuava sent el mateix; em feia sentir com si fos un altre cop aquella nena petita que jugava a fer bombolles.

Vaig dirigir la vista cap a l'horitzó.

-He vingut a acomiadar-me, però tu encara no has de partir.

Dintre meu sentia un amor incontrolable, una eufòria tan gran i aclaparadora que semblava que em cremés per dintre.

-No tinguis por filla, obre els ulls.

I així ho vaig fer. Vaig obrir els ulls.

Blanc.

Veia borrós, però tot era blanc. El color de la perfecció, de la puresa, un color sanador, calmant, però al mateix temps malenconiós i asfixiant. Estic estirada, no sé on sóc.

Intento aixecar el cap, però noto un fort mareig que em fa desistir. Ho torno a intentar, sense èxit.

Començo a notar un dolor immens al pit, com si agulles em clavessin.

No puc moure'm. Sento brams al passadís.

-Ràpid, que la perdem, porteu-la a la sala d'operacions.

Es torna a fer silenci. Segueixo estirada, sola enmig d'una habitació insuportablement blanca. Sento una conversa:

-El xoc ha estat brutal doctora, no creiem que la noieta s'aixequi del coma.

-I la dona que anava amb ella?

Sento que els ulls se'm humitegen. Ho recordo; recordo que anàvem en cotxe, discutint per una tonteria.. I recordo la botzina de un cotxe sortit del no res invadint el nostre carril frontalment. Després... No ho recordo... Ploro.

No se perquè, però ploro.

Penso en la posta de sol i en el tacte de la seva mà. Penso en les seves paraules de comiat. A Segueixo plorant, sola i malferida a l'habitació insofriblement blanca. Ara ho entenc tot.

Tanco els ulls, amb un somriure als llavis.

MARIA TECLA